

LÉPŠIE

AKO

VO

FILME

NA PRVÚ LÁSKU ANI PRVÉHO
NEPRIATEĽA SA NEZABÚDA

LYNN PAINTER

LYNN PAINTER

LEPŠIE

AKO

VO

FILME

Preložila Karolína Holmanová

Lynn Painter
BETTER THAN THE MOVIES

Original English language edition copyright © 2021

by Simon & Schuster, Inc.

Published by arrangement with Simon & Schuster Books

For Young Readers,

An imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage and retrieval system, without permission in writing from the Publisher.

Translation © 2025 by Karolína Holmanová

Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0016-2

Venujem svojej mame – svojej najvernejšej fanúšičke,
najprísnejšej kritičke a žene, ktorá sa iba vlastnými
silami postarala o to, že nedôverujem tým kreténom
v obuvníckom priemysle. Ďakujem, že si mi dovolila čítať
pod paplónom v čase, keď som už mala dávno spať.

Túto knihu venujem aj svojmu otcovi.
Obálku videl, ale knihu si už nestihol prečítať.
Scéna s kečupom v Stella's by sa mu určite páčila.
Odpočívaj v pokoji, Jerry Painter
(17. 5. 1939 – 18. 5. 2020)

L. P.

PROLÓG

„Som takisto iba dievča, ktoré stojí pred chlapcom,
a žiada ho, aby ho miloval.“
Notting Hill

Zlaté pravidlo randenia ma mama naučila ešte predtým, ako som nastúpila do druhého ročníka základnej školy.

Mala som práve zrejých sedem rokov, keď som sa prebudila z príšernej nočnej mory a vklzla do maminej spálne. (Teda, svrček vo veľkosti domu sám osebe ešte nie je príšerný, ale verte mi, keby na vás prehovoril robotickým hlasom a oslovil vás vaším stredným menom, aj vy by ste sa zľakli.) V malom televízore na komode práve bežal *Denník Bridget Jonesovej*. Mama si ma schúlenú pri posteli všimla až po nejakom čase. Medzitým som toho videla až-až. Už bolo neskoro, aby ma zachránila pred nástrahami programu nevhodného pre detského diváka, preto si ma privinula k sebe a spolu sme film dopozerali.

Môj detský mozog bol úplne zmätený. Vôbec mi to nešlo do hlavy. Prečo by sa Bridget vzdala toho úžasného a šarmantného muža a vybrala si niekoho s charizmou papiera na pečenie? Niečo také predsa absolútne nedáva zmysel!

Presne tak – pointu filmu som vôbec nepochopila a až po uši som sa zaľúbila do najväčšieho sukničkára. Mama sa mi hrala s vlasmi a uviedla veci na pravú mieru.

Ešte aj dnes počujem jej hlas a cítim vôňu jej vanilkového parfumu.

„So šarmom a intrigami ďaleko nezájdeš, Libby Loo. Ani sa nenazdáš, a je po nich. Preto nikdy, ale naozaj nikdy nepodľahni čaru zlého chlapca.“

Pred televízorom sme strávili ešte stovky minút. V romantických filmoch sme spolu nachádzali dôležité lekcie o živote. Bol to náš spoločný čas. Kým iní sledovali podradné reality šou, my sme sa zabalili do deky, uvelebili sa medzi vankúšmi a rad-radom pozerali filmy plné horúcich bozkov a šťastných koncov.

Ak sa na to pozriem spätne, pravdepodobne toto bol dôvod, prečo som na princa na bielom koni čakala od chvíle, keď som sa naučila napísať slovo „láska“.

A potom mama zomrela. Zanechala mi neochvejnú vieru v šťastné konce. Zdedila som poznanie, že láska sa stále vznáša kdesi vo vzduchu, môže vzniknúť za každých okolností a vždy za to stojí.

Pán Dokonalý – ten dobrý chlapec, neohrozený hrdina – môže čakať za každým rohom.

Preto som bola vždy pripravená.

Bola len otázka času, kedy aj ja zažijem lásku ako vystrihnutú z romantického filmu.

PRVÁ KAPITOLA

„Spriaznenú dušu nenájdeš,
keď máš desať rokov.
Asi to nie je veľmi vtipné.“
Dievča na roztrhanie

Bolo to ráno ako každé iné.

Pán Fitzpervert nenašiel lepšie miesto na svoje chľapy ako moje papuče, žehličkou na vlasy som si zase raz popálila ucho, a keď som otvorila dvere a chcela ísť do školy, zbadala som suseda, svojho úhlavného nepriateľa, ako sa podozrivo rozvaľuje na kapote môjho auta.

„Hej!“ Nasadila som si slnečné okuliare na nos, zabuchla za sebou dvere a vyrazila k nemu. „Prac sa z môjho auta!“ doslova som sa na neho vyrútila, napriek tomu som si dávala veľký pozor, aby som si neošúchala nové kvetované balerínky.

Wes zoskočil z kapoty a zdvihol ruky. Akoby chcel navodiť dojem, že je stelesnené neviniatko. Jeho úšklabok však prezrádzal, že od anjelika má poriadne ďaleko. Poznala som ho už od škôlky. Neprešiel deň, aby niččo nevyviedol.

„Čo máš v ruke?“

„Nič,“ odsekol a inkriminovanú ruku si založil za chrbát. Aj keď Wes od škôlky vyrástol a zmužnel – a bol tak trochu sexy –, stále bol tým malým nezrelým chlapcom, ktorý petardou „náhodou“ podpálil mamine ružové kríky. „Si hrozne paranoidná,“ vyhlásil.

Zastala som priamo pred ním a zagánila naňho. Wes mal tvár jedného z tých grázlov, ktorá hovorila sama za seba. Nemusel ani otvoriť ústa. Keď ste sa mu zahľadeli do tmavých očí – olemovaných kilometrovými, hustými mihalnicami, pretože život vôbec nie je fér –, hneď ste vedeli, na čom ste.

Wes zdvihol obočie. Naznačoval, že mu pripadá príjateľnejšie, než aby som vedela, že keď Wes prižmúri oči a premeria si ma, čoskoro medzi nami vypukne neľútostný boj. Príčinou je, samozrejme, najnovší žartík, ktorý si pre mňa pripravil. A keď mu hnedé oči žiaria a zákernosť z nich priam srší, presne ako v to ráno, vedela som, že mám po chlebe. Pretože zákerný Wes vyhral vždy.

Strčila som doňho. „Čo si spravil s mojím autom?“

„Nič som nespravil, teda aspoň nie tvojmu miláčikovi.“

„Kto ti je tu miláčik?“

„Nebud' drzá, Buxbaumová.“

Prevrátila som oči. Wes mi odpovedal so zlomyseľným úšklabkom: „Počuj, dobre som sa zabavil a tieto tvoje babkovské papučky sú fakt krásne, ale už musím bežať.“

„Wes...“

Otočil sa a odpochoval. Akoby som ani neexistovala. Len tak si vykračoval k domu tým svojím typickým nenúteným, nadmieru sebavedomým krokom. Zastavil sa na prahu, odtiahol sieťku proti hmyzu a ponad plece zvolal: „Uži si deň, Liz!“

Dofrasa, toto vôbec nebude dobré!

Neexistuje jeden jediný dôvod, prečo by mi Wes záželal príjemný deň. Zrak mi padol na auto. Bála som sa otvoriť dvere.

S Wesom Bennetom sme viedli otvorenú vojnu o takzvaný Flek, jediné voľné parkovacie miesto na konci našej ulice. Bol to neľútostný boj o mimoriadne cennú korisť. Dovoľené boli všetky zbrane. Väčšinou vyhral Wes. Ale iba preto, lebo sa nešťítel podvádzať a vyťahovať z rukáva tie najšpinavšie esá. Často na Flek dotiahol doslova ťažkú váhu. Dostať odtiaľ tie veci bolo nad moje sily. Veď len uznajte, proti monštrám typu železná lavička, motor z auta či pneumatiky z kamióna som nemala najmenšiu šancu. A Wes sa na tom náramne bavil.

(Tieto Wesove srandičky neunikli pozornosti susedov. Najväčšie klebetnice v okolí zúrivo mlátili do klávesníc a pridávali do miestnej facebookovej skupiny – ktorej členom je aj môj otec – jeden rozhorčený príspevok za druhým. Do očí však Wesovi nikto nepovedal ani jedno krivé slovo a takisto sa nikto nepodujal proti nemu zakročiť. Môže byť život až takto nefér?)

Poslednú bitku som však vyhrala ja. Včera som totiž dostala skvelý nápad. Wes parkoval na Fleku už tretí deň po sebe. A keďže predpisy v Omahe umožňujú len dvadsaťštyrihodinové státie, zavolała som na mestskú políciu. A tak si môj starý dobrý kamarát Wesley vyslúžil pokutu za parkovanie.

Priznávam, keď som cez kuchynské okno sledovala, ako policajt vypisuje pokutový lístok a zasúva ho za stierač Wesovho auta, skákala som od radosti.

Prezrela som všetky pneumatiky, nasadla do auta a zapla si pás. Počula som Wesov smiech. Keď som sa chcela vykloniť z okna spolujazdca a venovať Wesovi nenávisťný pohľad, zabuchol za sebou vchodové dvere.

A potom som to zbadala. Tak na tomto sa Wes tak dobre zabával!

Lístok s pokutou za parkovanie zdobí tentoraz moje auto. Presne uprostred čelného skla ho na mieste držali nespočetné vrstvy priehľadnej lepiacej pásky.

Pokúsila som sa nechťom pásku odstrániť, ale všetky okraje boli úhľadne pritlačené o sklo.

Prešibanec jeden prešibaný!

Cestu do školy som si rozhodne predstavovala inak. Celé ráno som žiletkou oškrabávala čelné sklo a snažila sa to rozdýchať. Hlboké nádychy a výdychy mi mali pomôcť znova nájsť stratenú vnútornú rovnováhu. Do školy som vošla so slúchadlami na ušiach. Hlavou mi znela pieseň z *Denníka Bridget Jonesovej*. Večer som si ho pozrela znova. Asi tisíci raz. No tentoraz na mňa zapôsobila hudba. Mark Darcy a jeho veta „*Ale hovno nebozkávajú.*“ pri bozku s Bridget ma, ako vždy, privádzala do mdlôb. No ilúzia by nebola dokonalá, keby v pozadí nespieval Van Morrison svoju *Someone Like You*.

Priznávam, filmová hudba je moja úchylka.

Keď sa mi Van Morrison rozospieval v ušiach, práve som prechádzala okolo jedálne a predierala sa húfom študentov na chodbách. Toto mám na hudbe najradšej. Ak si pustíte svoje obľúbené pesničky dostatočne nahlas a máte dobré slúchadlá (a ja mám tie najlepšie), okolitý svet ustúpi do úzadia. Na chodbe som sa tak necítila ako sardinka snažiac sa ujsť z rybárovej siete. Pokojne som si plávala a dala sa unášať prúdom. Scéna ako vystrihnutá z idylického filmu.

Zamierila som na toalety na poschodí, na miesto nášho každodenného zrazu s Jocelyn. Moja najlepšia kamarátka patrila ku chronickým odkladačom budíka. Zriedkakedy sa stalo, že by si pred zvoneníím ešte v polo-spanku nenanášala očné linky.

„Liz, tie šaty sú skvelé,“ prehodila Joss ponad plece, keď som vošla. Práve čarovala s vatovou tyčinkou. Neposlušná očná linka sa razom podvolila. Z kozmetickej taštičky vybrala maskaru a precízne si ju naniesla. „Kvety ti náramne svedčia.“

„Vďaka!“ Postavila som sa pred zrkadlo a uhladila si šaty áčkového strihu. Dokonalé. Ani si nechcem predstaviť ten trapas, keby mi spod nich vytŕčala spodná bielizeň. Pred kabínkami postávali dve roztlieskavačky zahalené v obláčiku dymu z elektronickej cigarety. Letmo som sa na ne usmiala.

„Dnes si sa nahodila ako hlavná hrdinka z tých tvojich filmov zámerne alebo úplnou náhodou?“ podpichla ma Joss.

„Z tých mojich filmov? Hovoríš to, akoby som celé dni pozerala porno alebo niečo podobné.“

„Vieš, ako som to myslela,“ bránila sa Joss a opatrne si oddeľovala zlepené riasy.

Veľmi dobre som vedela, ako to myslela. Život bez maminých obľúbených romantických komédií som si nevedela predstaviť. Zdedila som po nej pestrú zbierku dévedčok a každý večer som jedno vložila do prehrávača. Keď obrazovka televízora ožila, mala som pocit, akoby mama nikam neodišla, ako keby si sadla vedľa mňa a pozerala svoj milovaný film. Tak ako sme ho spolu pozerali každý, každučký večer.

O tom však Jocelyn nemala ani poňatia. Vyrástli sme síce na rovnakej ulici, ale dobrými priateľkami sme sa stali až v druhom ročníku na strednej. Vedela, že mama mi zomrela ešte na základke, ale nikdy sme sa o tom nerozprávali. Myslela si, že moja posadnutosť láskou pramení z mojej nenapraviteľne romantickej duše. A ja som sa ju nikdy nesnažila vyvieť z omylu.

„Počuj, už si sa spýtala otca na ten maturitný piknik?“ zaujímala sa Joss a zabodla pohľad do môjho odrazu v zrkadle. Hneď som vedela, že sa ju práve chystám vytočiť. Vlastne ma prekvapilo, že sa na to pýta až teraz.

„Včera večer nebol doma. Keď sa vrátil, už som spala.“ Neklamala som, ale keby som to chcela riešiť, mohla som sa opýtať Heleny. „Dnes sa s ním porozprávam.“

„O tom nepochybujem.“ Joss strčila maskaru do kozmetickej taštičky.

„Naozaj. Sľubujem.“

„No tak poď už.“ Kozmetiku hodila do batoha a uchlipla si kávy. „Ak budem znova meškať na angličtinu, učiteľka ma nechá po škole. A sľúbila som Kate, že ju cestou vyzdvihnem pri skrinkách.“

Prehodila som si tašku cez plece a rýchlo sa pozrela do zrkadla. „Počkaj, zabudla som rúž.“

„Musíme ísť, na rúž nemáme čas.“

„Na rúž sa nájde čas vždy.“ Z tašky som vybrala svoj nový obľúbený odtieň. *Retro červená*. Ak je šanca (aj keď sa momentálne asi rovná nule), že sa pán Dokonalý pohybuje práve v tejto budove, chcela som byť pripravená. A upravené pery sú nevyhnutnosťou. „Bež do triedy, stretneme sa tam.“

Jocelyn odišla a ja som si naniesla na pery trochu *retro červenej*. Oveľa lepšie. Odložila som rúž naspäť do tašky, nasadila si slúchadlá, pustila hudbu a znova sa ponorila do sveta Bridget Jonesovej.

V triede som si sadla do zadnej lavice medzi Joss a Laney Morganovú a stiahla som si slúchadlá na krk.

„Čo si napísala na osmičku?“ spýtala sa Joss a čo najrýchlejšie dopisovala zabudnutú úlohu. „Úplne mi vyfučalo z hlavy, že sme mali niečo čítať. Nemám ani šajnu, prečo sa Daisy rozplakala, keď uvidela Gatsbyho košeľe.“

Vytiahla som zošit a podala ho Joss. Kým odo mňa opisovala úlohu, pohľadom som prešla na Laney. Keby sa nejaká prieskumná agentúra rozhodla spraviť anketu a každého človeka na tejto planéte by sa spýtala, či je Laney Morganová pekná, som si istá, že by sa nenašiel nik, kto by odpovedal záporne. Laney Morganová bola pekná. Bodka. Koniec diskusie. Rozkošný noštek (jej nos toto slovné spojenie zadefinoval), veľké oči ako disneyovská princezná a blond vlasy, vždy lesklé a hebké ako z reklamy na šampón. Laney bola krásna ako obrázok. Zvnútra však bola skrz-naskrz prehnitá.

Neopísateľne som ju neznášala.

Keď sa mi prvý deň v škôlke pustila krv z nosa, Laney na mňa ukázala prstom a z plných pľúc skríkla: „Fú-úúúj!“ Všetky deti sa na mňa pozerali. Keby ste videli ten odpor v ich očiach! Keď sme boli tretiačky, vytrúbila Davovi Addlemanovi, že som doňho buchnutá (jasné, že som bola, ale o to predsa nejde). Laney za ním prišla a povedala mu o mojom denníku a zamilovaných básničkách. Filmy ma naučili, že David mal byť šťastím bez seba. No namiesto toho sa mi vysmial. Bola som za najväčšiu čudáčku. V piatom ročníku nás zasadačí poriadok usadil vedľa seba v školskej jedálni. Bolo to krátko potom, čo mama zomrela. Každý deň som si sadala za stôl s nejakou čudnou tekutinou, ktorú navarili v jedálni, a Laney vytiahla svoj cukríkovoružový desiatový box plný dobrôt od mamy.

S láskou pripravené sendviče vykrojené do roztomilých tvarov, domáce sušienky, brownies posypané pestrofarebnými cukríčkami. Hotový poklad. Splnený sen každého malého maškrtného jazýčka.

Laney zo svojej pokladnice každý deň vytiahla rukou písaný odkaz a tak, aby to všetci počuli, prečítala, čo jej

napísala mama. Na papieri sa tlačili roztopašné písmenká, milé kresbičky a plno srdiečok. A naspodku láskyplný odkaz. „Lúbim ťa, mama.“ Keď som zbadala tie tri slová, nahrnuli sa mi slzy do očí. Obeda som sa ani nedotkla.

O Laney si nikto nič zlé nepomyslel. Úžasná, krásna a bystrá. Ja som však jej masku milého dievčaťa prekukla. Mohla sa pretvarovať, koľko chcela, mňa neoklamala. Pokiaľ mi pamäť siahala, nikdy mi nevenovala jediný milý pohľad. Zakaždým sa na mňa zahľadela, ako keby som mala niečo na tvári a ona sa nevedela rozhodnúť, či sa má smiať alebo vystrúhať grimasu vyjadrujúcu odpor. Povrchná krása zakrývala prehnité jadro. A jedného dňa si to uvedomí celý svet.

„Dáš si žuvačku?“ Laney nadvihla dokonale tvarované obočie a zamávala mi pod nosom balíčkom mentolových žuvačiek.

„Nie, díky,“ zavrtela som hlavou. Do triedy vošla učiteľka. Vyzbierala hárky s domácimi úlohami a dala sa do vysvetľovania. Všetci horlivo ťukali do klávesníc školských laptopov. Colton Sparks mi spoza svojej obrazovky venoval úsmev. Opätovala som mu ho a zahľadela sa na vlastný počítač. Colton bol fajn. Na začiatku roka som sa s ním asi dva týždne stretávala, ale nič z toho nebolo. Zistila som, že je akýsi nemastný-neslaný. Vlastne, slovo *nemastný-neslaný* dokonale charakterizovalo môj doterajší ľubostný život. Každý môj vzťah – ak sa vôbec dal nazvať vzťahom – trval priemerne dva týždne.

Väčšinou sa to odohrávalo takto: Zbadala som zlatého chalana a ihneď som si vysnívala, že práve on je pán Jediný a Dokonalý. Celé týždne som si predstavovala, ako spolu trávime čas, smežeme sa a zakladáme si rodinu. Každý je na strednej na začiatku nového vzťahu plný očakávania. Ale po dvoch týždňoch, v čase, keď by som

mala svoj vzťah oficiálne nazvať vzťahom, na mňa zakaždým čakala ľadová sprcha. Zazvonil zvonec a rozprávke bol koniec.

Ľadová sprcha (definícia): slovné spojenie vyjadrujúce nepredvídaný nepríjemný pocit, ktorý vám okamžite znechutí objekt vášho záujmu a odradí vás od akéhokoľvek vzťahu s ním.

Podľa Joss som sa len prehrabávala v kope tovaru, ale nič si nekúpila. A, koniec koncov, mala pravdu. So žiadnou zo svojich dvojtýždňových známostí som nemohla ísť na maturitný ples. Tam by vás mal sprevádzať niekto, pri pohľade na koho sa vám rozbúcha srdce a zalapáte po dychu. No v škole nikto taký nebol. A vo svojich úvahách som veru na nikoho nezabudla.

Technicky vzaté som na ples mala s kým ísť. Joss. Ale... ísť na maturitný ples s najlepšou kamarátkou je obrovské zlyhanie. Nepochybujem, že by sme sa dobre zabavili. Možno by sme predtým skočili na večeru s Kate a Cassidy. No maturitný ples je o niečom inom. Maturitný ples je vrchol ľadovca. Dokonalé zavŕšenie stredoškolských románikov. Sú to pozvania na ples napísané na tabuľkách z kartónu, kvetinové ozdoby na zápästia, ktorých farba ladí s vašimi šatami, a sladké bozky pod gýčovou diskogulou.

Niečo v štýle Andrewa McCarthyho a Molly Ringwaldovej z *Krásky v ružovom*.

Maturitný ples nemá byť o tom, že sa s kamarátkami navečierate v The Cheesecake Factory a nakoniec sa vyberiete na ples, postavíte sa do kúta a vymieňate si jednu trápnu vetu za druhou, zatiaľ čo sa páriky zabávajú na parkete.

Jocelyn by to nepochopila. Maturitný ples pre ňu nič neznamenal. Pokladala ho iba za obyčajnú tancovačku,

na ktorú sa treba vyobliekať. Keby som sa priznala, že som sklamaná, asi by ma vysmiala. Už aj tak sa na mňa dosť hnevala. Chcela si ísť kúpiť šaty a ja som ju stále odbíjala. Nechcelo sa mi.

Vôbec.

Pípol mi telefón.

Joss: Mám BOMBU.

Pozrela som na ňu, ale ona uprene hľadela na učiteľku. Aj ja som na ňu vrhla rýchly pohľad a odpísala som:

Tak to vyklop.

Joss: Povedala mi to Kate, FYI.

Ja: Oki, takže to nebude pravda.

Zazvonilo. Rýchlo som si nahádzala veci do tašky. S Jocelyn sme zamierili ku skrinkám. „Ale sľúb mi, že sa nerozrušíš skôr, než ti všetko poviem,“ zaprisahala ma Joss.

„Pre boha živého!“ zovrelo mi žalúdok. „O čo ide?“

Kráčali sme po chodbe. Ani som sa nestihla pozrieť na Joss, keď som zbadala, ako proti mne kráča ON.

Michael Young?

Musela som zastať.

„Tadáááá, tu je naša bomba,“ povedala Joss, no ja som ju nevnímala.

Ostatní ma obchádzali a vrážali do mňa, ale ja som sa nedokázala ani pohnúť. Len som stála a civela naňho. Takmer sa nezmenil. Možno trochu vyrástol a rozšírili sa mu plecia. A bol oveľa príťažlivejší (nemyslela som si, že niečo také je ešte vôbec možné). Zrazu sa celý svet spomalil. Okolo hlavy chalana, do ktorého som bola ako decko buchnutá, lietali modré vtáčiky, roztomilo štebotali a mávali krídelkami a Michaelove zlaté vlasy viali v jemnom vánku.

Zastavilo sa mi srdce.

Keď sme boli malí, Michael býval na rovnakej ulici. Znamenal pre mňa všetko. Páčil sa mi odjakživa. V pomyselnom rebríčku najúžasnejších chalanov s veľkým náskokom obsadil prvé miesto. Múdry, distingvovaný a... omnoho krajší než ktorýkoľvek iný chlapec. Patril k našej partii (ja, Wes, Potterovci a Jocelyn). Celé dni sme trávili bežnými detskými hrami. Hrali sme sa na schovávačku, naháňali sa, hrali futbal, zvonili sme susedom a zmizli skôr, než stihli otvoriť... Wes a Potterovci si ma okrem toho s obľubou doberali. Hádzali mi do vlasov blato a čakali, kým sa rozkričím. Michael bol iný. Čítal hrubé knihy, zbieral listy a zakladal ich do herbára a hlavne ma nešikanoval.

V hlave mi ako na povel začala hrať Van Morrisonova pieseň *Someone Like You*.

*Dlhé roky som hľadal niekoho,
kto by bol presne ako ty.*

Mal na sebe kaki kapsáče a čiernu košeľu. Akoby chcel oblečením povedať, že vie, čo vyzerá dobre, ale nepotrebuje sa celé dni zaoberať módnymi trendmi. Husté blond vlasy si zámerne začesal nedbalo. Štýl, ktorý kopíroval jeho oblečenie. Kiežby som ich smela ovoňať!

Vlasy, samozrejme, nie šaty.

Jeho radar zrejme zachytil neznámy objekt. Vtáčiky zmizli, svet sa znova zrýchlil a Michael Young pozrel priamo na mňa.

„Liz?“

V duchu som poďakovala všetkým božstvám, že som na záchode ostala o dve minúty dlhšie a naniesla si na pery vrstvu *retro červenej*. Vesmír musel zaručene vedieť, že v ten deň mi skríži cestu Michael Young, a využil všet-

ky možné prostriedky na to, aby som vyzerala reprezentatívne.

„Len pokoj, dýchaj,“ precedila Joss cez zuby. Nedokázala som sa však ovládať. Na tvári sa mi rozliat široký úsmev. „Michael Young?“

„A je to tu,“ zamrmlala Joss. Bolo mi to srdečne jedno.

Michael ku mne podišiel a vzal ma do náručia. Ovinula som mu ruky okolo širokých pliec. Panebože, panebože, panebože! Keď sa dotkol môjho chrbta, v bruchu sa mi rozlietali motýlinky. Vtedy mi preblesklo hlavou, že práve prežívam scénu ako vystrihnutú z romantického filmu. Osudové stretnutie.

Panebože!

Mala som na sebe tie správne šaty a on bol očarujúci. Dokonalosti tejto chvíle hádam nemohlo nič chýbať. Kútikom oka som zazrela Joss. Pomaly krútila hlavou. Na tom však nezáležalo.

Michael sa vrátil.

Voňal tak dobre – tak neskutočne dobre – a ja som si chcela uložiť do pamäti každú detail. Jeho mäkkú, mierne obnosenú košeľu, široké plecia a zlatistú pokožku na šiji, vzdialenú iba pár centimetrov od mojej tváre.

„Uf!“ Niekoľko do nás prudko strčil. Objatie sa rozplynulo. Vletela som do Michaela a vzápätí sa od neho odrazila. Keď som znova nadobudla stratenú rovnováhu a otočila sa, zistila som, kto za to môže.

„Wes!“ vykričala som nahnevane. Zničil krásnu chvíľku. Tvár mi však žiarila šťastím. Nedokázala som sa neusmievať. „Pozeraj sa pod nohy.“

Wes zvráštil obočie. „To vážne?“

Pozoroval ma. Zrejme čakal, že naňho vyletím pre ten jeho žartík s pokutou za parkovanie. Namiesto toho som sa len usmievala a on nechápal prečo. Úder pod

pás neprichádzal. Wes sa tváril čoraz zmätenejšie a moja nálada stúpala do nebeských výšin. „Vážne. Taký maco ako ty by raz-dva mohol niekomu ublížiť,“ odvetila som s úsmevom.

Wes zaškútil a slová z neho vychádzali neobvykle pomaly: „Sorry, iba sme debatovali s Carsonom a ja som cúval. A to nie je také jednoduché. Ale dost' o mne. Aká bola cesta do školy?“

Bolo mi jasné, že chcel počuť každý detail. Chcel vedieť, ako dlho mi trvalo zoškrabať lepiacu pásku, aj to, že som si pri tom zlomila dva čerstvo nalakované nechty. Takú radosť som mu však nemohla dopriať. „Vďaka za opýťanie, všetko išlo ako po masle.“

„Wesley.“ Michael si podal s Wesom ruku. Sofistikované gesto bratského spolku. Kedy mali čas nacvičiť si ho? „O tej učiteľke biológie si mal pravdu,“ dodal Michael.

„Lebo si sedel vedľa mňa. Neznáša ma,“ zaškeril sa Wes a slová z neho zas prúdili rýchlosťou blesku. Vôbec som ho nevnímala. Všetku moju pozornosť si ukradol Michael, jeho hlas, smiech a neodolateľný šarm. Presne, ako som si ho pamätala.

Teda až na ten jemný južanský prízvuk.

Vďaka nemu bol ešte o kúsok príťažlivejší. Najradšej by som vlastnoručne napísala ďakovný list majestátnemu štátu Texas za zásluhy na tomto Michaelovom prerode. Prekrížila som si ruky cez prsia a s bázňou hľadela na Michaela. Keby som bola kockou ľadu, určite by som sa na mieste roztopila.

V stave absolútneho očarenia Michaelom Youngom som zabudla, že existuje nejaká Jocelyn. Ona však nezabudla a pripomenula sa mi. Drgla ma laktom a zašepkala: „Spamätaj sa, tečú ti sliny.“

Prevrátila som oči a naďalej ju ignorovala.

„Počuj,“ Wes si vyložil ruksak na plecía a ukázal na Michaela, „pamätáš si ešte Ryana Clarka?“

„Jasnačka,“ usmial sa. Jeho úsmev isto slúžil ako predloha definície slovného spojenia „rozkošný úsmev“. „Hral na prvej méte, či?“

„Hej, to je on. Ryno.“ Wes takmer šepkal. „Zajtra je v dome jeho otca párty. Nemal by si tam chýbať.“

Snažila som sa tváriť čo najneutrálnejšie. Vážne práve Wes pozval môjho Michaela na svoju párty? Vedela som, že Wes sa baví s chalanmi, ktorí kedysi patrili do Michaelovej partie. To však neznamená, že sú z nich teraz len tak z ničoho nič najlepší kamaráti!

Z toho by pre mňa nevzišlo nič dobré. Nemohlo by.

Pretože Wes Bennett nemal väčšiu záľubu než si zo mňa neustále utáľovať. Začal s tým ešte na základnej škole. Najprv schoval do môjho domčeka pre Barbie žabu, potom odsekol hlavu záhradnému trpaslíkovi a vložil ju do mojej knižnej búdeky, neskôr, keď polieval mamine kríky, tváril sa, že ma nevidí, namieril hadicu ponad plot a „náhodou“ ma ostriekal. Môj krik sa mu zrejme zdal neskutočne vtipný.

Na strednej si zas zaumienil, že mi bude dennodenne strpčovať život a bojovať so mnou o Flek. Vyrástla však zo mňa silná žena a teraz som v podstate ja tá, ktorá kričí cez plot, keď rev Wesových spoluhráčov prehlušuje moju hudbu. Ale aj tak.

„To znie fajn,“ prikývol Michael. Predstavila som si, ako by asi vyzeral v kovbojskom klobúku a vo flanelovej košeli. A v kovbojských čižmách. Alebo možno v kanadách. Netuším, aký je medzi nimi presne rozdiel. Budem si to musieť vygúgľiť.

„Pošlem ti info do správy. Musím ísť. Ak budem meškať na hodinu, učka ma určite nechá po škole.“ Wes sa

otočil a rozbehol sa opačným smerom. „Tak zatiaľ!“ zakričal na rozlúčku.

Michael sa za ním chvíľu díval. Potom sa obrátil ku mne. „Vyparil sa. Ani som sa nestihol spýtať, čo si mám obliecť. Má to byť niečo slušnejšie?“

„Čo? Niečo slušné?“ Ako keby som vedela, v čom chodia žúrovať bejzbalisti. „Asi.“

„Spýtam sa Wesa.“

„Fajn.“ Snažila som sa vykúzliti najočarujúcejší úsmev, aj keď ma stále škrelo, ako mi Wes zničil filmovú chvíľku.

„Už musím letieť,“ povedal Michael, „ale dúfam, že sa čoskoro stretneme, musíme dobehnúť zameškané.“

Tak ma vezmi so sebou na párty! kričala každá bunka v mojom tele.

Michael zrazu zbadal Joss stojacu vedľa mňa. Padla mu sánka. „Joss? Si to ty?“

Joss prevrátila oči. „No konečne, to ti teda trvalo.“

Ak bol niekto pravou partáčkou chalanov z našej ulice, bola to Jocelyn. Kým ja som sa na záhrade nemotrne snažila o mlynské kolo a vymýšľala pesničky, Joss naháňala loptu spolu s Wesom a Michaelom. Medzitým sa vytiahla do výšky a jej tvár vyzerala nezvyčajne dobre. Napríklad dnes si vlasy zapletené do vrkôčikov vypla do vysokého chvosta. No kým môj cop nikdy nevyzeral bohvieako k svetu, Jocelyn zvýraznil líčne kosti.

Čoskoro malo zvonieť. Michael ukázal na hodiny na stene. „Musím bežať, tak neskôr vospolok!“

Vospolok.

Odišiel a s Joss sme sa takisto pobrali do triedy. „Nemôžem tomu uveriť. Wes nás nepozval na párty,“ poznamenala som.

Joss na mňa ukradomky zazrela. „Vieš vôbec, kto je Ryno?“

„Nie, ale o to tu predsa nejde. Priamo pred našimi očami pozval Michaela na párty. Zásady elementárnej slušnosti kážu, že mal pozvať aj nás.“

„Wesa predsa neznášaš.“

„Ako to s tým súvisí?“

„Vážne by si chcela, aby tá človek, ktorého neznášaš, niekam pozval?“

„Iba ma neskutočne rozčuľuje tá jeho nevychovanosť,“ povzdychla som si.

„Ja som na rozdiel od teba rada, že nás nepozval. Nechcem ísť na žiadnu párty, ktorú organizujú tí chalani. Už som u Ryna bola. Pivo a iný alkohol tečú potokom a hrajú sa tam tie infantilné hry typu fľaša a vadí-nevadí.“

Ešte predtým, než sme sa začali kamarátiť, Joss hrávala volejbal a patrila k populárnym deckám na škole. Preto si niekoľko podobných párty užila. „Ale...“

„Počuj,“ Joss zastala a schmatla ma za rameno. „Chcela som ti to povedať. Kate hovorila, že Michael sa nastáhoval vedľa Laney a už niekoľko týždňov spolu niečo riešia.“

„Vedľa Laney? Laney Morganovej?“ Nie, nie, nie! To nemôže byť pravda. Nie, nie, nie. Prosím, Bože, len to nie! „Ale veď len teraz priš...“

„Podľa všetkého sa vrátil pred mesiacom, ale nejaké skúšky ešte dorábal online v bývalej škole. Laney a Michael vraj čochvíľa svoj vzťah zoficiálnia.“

Len nie Laney. Pri pomyslení na jej ukážkový nos sa mi stiahol žalúdok. Nedokázala som uniesť fakt, že by Laney a Michael mohli tvoriť pár. Tá mrcha vždy dostala to, čo som chcela ja. Dofrasa! Nemohla mať aj jeho! Keď som si ich predstavila spolu, vyschlo mi v hrdle a pichlo ma pri srdci. Keby to bola pravda, úplne by ma to zničilo, rozdrvilu na márne kúsky.

Michael bol stelesnením mojich snov. A čo-to sme si už spolu prežili. Všetky tie prenádherné a mimoriadne dôležité drobnosti ako pitie vody z hadice na polievanie či chytanie svätobjánskych mušiek do zaváracích fliaš. V duchu som sa vrátila k dňu, keď som ho videla naposledy. Jeho rodičia usporiadali susedskú rozlúčkovú grilovačku. Išla som tam s rodičmi. Mama pripravila svoje vychýrené tvarohové rezy. Michael nám otvoril dvere a ponúkol pohár na privítanie. Ani dospelý by to nezvládol lepšie.

Mama povedala, že ešte nevidela nič roztomilejšie.

My deti sme sa celé hodiny naháňali na ulici a hrali futbal. Napokon sa k nám pridali aj dospeláci. Ešte teraz jasne vidím, ako si mama v kvietkovaných šatách a sandáloch s klinovým podpätkom tlapla s Michaelom po tom, čo sa im podarilo dostať loptu do brány. Tá chvíľa sa mi vryla hlboko do pamäti.

Michael pravdepodobne ani netušil, ako veľmi som bola doňho buchnutá. Odsťahoval sa len mesiac pred maminou smrťou. Zasadil prvý klin do môjho srdca. Neskôr sa rozbilo na márne kúsky.

Jocelyn na mňa uprela pohľad, ktorý prezrádzal, že presne vie, na čo myslím. „Michael Young nie je ten, za kým by si sa mala naháňať.“

Ale mohol by byť. „Veď, čisto teoreticky, ešte nikomu nič oficiálne nepovedali, čiže...“

Znovu sme sa pohli a zamierili k Jossinej skrinke. Nečakané stretnutie na chodbe nás zdržalo a pravdepodobne budeme meškať na hodinu. Ale stálo to za to.

„Myslím to vážne. Nebuď zlé dievča,“ pokarhala ma Joss priam materinsky. „Nie si vo filme. To, čo sa stalo na chodbe, nebolo tvoje osudové stretnutie s pánom Dokonalým.“

„Ale...“ zarazila som sa. Takmer som to nechcela dopovedať. Presne som vedela, aká reakcia bude nasledovať. Napriek tomu som vyhrfkla: „Ale čo keď bolo?“

„Dobrotivý bože! Hneď ako som sa dopočula, že sa Michael vrátil, vedela som, že stratíš hlavu.“ Joss sa zachmúrila, postavila sa pred svoju skrinku a odomkla ju. „Liz, prešlo veľa rokov, veď ho vlastne už ani poriadne nepoznáš.“

Stále som v hlave počula Michaelovo *vospolok*, v žalúdku som cítila zvláštne chvenie. „Viem všetko, čo potrebujem vedieť.“

Joss si vzdychla a vytiahla zo skrinky batoh. „Existuje vôbec niečo, čím by som ťa odradila od toho, čo sa chystáš urobiť?“

Naklonila som hlavu. „Možno keby si mi povedala, že neznáša mačiatka.“

Zdvihla prst. „Máš pravdu, takmer by som zabudla. Michael neznáša mačiatka.“

„To nie je pravda,“ zaškerila som sa. „Kedysi mal dve neposlušné mačky. Zbožňoval ich. Mala si vidieť, ako sa o ne staral, takmer ako o bábätká.“

„Bf.“

„Mysli si, čo chceš, ty odporca mačiek.“ Každá bunka môjho tela prekypovala životom. Otváral sa predomnou úžasný svet plný príležitostí a lásky. Oprela som sa o skrinku. „Kým to medzi Michaelom a Laney nie je oficiálne, Michael je stále voľný a ja oňho budem bojovať.“

„Keď budeš takáto, prestanem sa s tebou rozprávať.“

„Aká? Šťastná? Plná vzrušenia a nádeje?“ Najradšej by som sa rozbehla po chodbe a z plných pľúc spievala *Paper Rings* od Taylor Swiftovej.

„Zmyslov zbavená.“ Jocelyn sa pozrela na telefón. Potom svoj pohľad obrátila na mňa. „Píše mi mama. Zajtra

večer nás môže zobrať do obchodu. Chceš si ísť kúpiť šaty?“

Mozog mi vypovedal službu, ale musela som zareagovať. „Asi nebudem môcť. Tuším vtedy už čosi mám.“

„Zakaždým, keď sa ťa spýtam, už niečo máš,“ zamračila sa. „Akoby si tie šaty ani nechcela.“

„Ale áno,“ usmiala som sa nasilu, „jasné, že chcem.“

V skutočnosti som ich však naozaj nechcela.

Ani trochu.

Šaty na maturitný ples majú predstavovať iskru, vďaka ktorej vzbĺkne láska a vášmu milému padne sánka. No ak po vašom boku nie je niekto, kto by horel láskou k vám, budú šaty iba predraženým kusom látky.

A potom tu boli nákupy s Jossinou matkou. S jej mamou, a nie mojou. Azda nič mi tak nepripomínalo, že som prišla o mamu, ako tie chvíle, keď si dojatá mama so slzami v očiach fotí svoje dieťa a sleduje, ako tancuje svoj posledný detský tanec a vstupuje do dospelosti. Na Joss a jej mamu všetky tieto chvíle čakali. Veľmi ma to odrádzalo od nákupov, vôbec som nemala chuť byť tam s nimi bez svojej mamy.

Ak mám povedať pravdu, nebola som pripravená na to, že počas posledného ročníka na strednej budem maminu neprítomnosť pociťovať viac než doposiaľ. Fotenie do ročenky, rozlúčkový sprievod mestom, vyplňanie prihlášok na vysokú, maturitný ples, maturity. Všetci okolo mňa sa na každý stredoškolský míľnik nesmierne tešili, mňa však už len pri pomyslení na ne rozbolela hlava. Nič nebolo také, aké som si predstavovala.

Pri všetkom som sa cítila... osamelá.

Aj keď som sa pri školských aktivitách vždy zabavila, bez mamy to bolo jednoducho prázdne, vyprahnuté, bez citov. Otec sa snažil do všetkého zapájať, ale keďže na

tieto veci veľmi nie je, pripadalo mi, že kráčam sama od jedného veľkého momentu k druhému a on ma pritom fotí.

Joss vôbec nechápala, prečo sa z posledného ročníka strednej neteším tak ako ona. Keď som sa cez jarné prázdniny vyvliekla z výletu na pláž, nerozprávala sa so mnou tri dni. Cítila som sa, akoby som mala písať nejakú ťažkú písomku, a nie ísť na pláž. Jednoducho som nemohla.

Ak by sa mi však podarilo dopracovať k šťastnému koncu ako z romantického filmu – presne ako by sa to páčilo mame –, všetko zlé by sa mohlo obrátiť na dobré.

„Pozriem sa do diára a napíšem ti,“ usmiala som sa na Joss.